

אבא קובנר

יזכור ליום הזכרון לשואה ולמרד

נזכור את אחינו ואחיותינו, את בתי העיר ואת בתי הכפר,
את רחובות העיירה שסאנו כנהרות
ואת הפונדק הבודד עלי אורח;
את הישיש בקלסתר פניו,
את האם בסודרה,
את הנערה בצמותיה
את הטף;
את אלפי קהילות ישראל על משפחות האדם,
את כל עדת היהודים,
אשר הוכרעה לטבח על אדמת אירופה מידי הכורת הנאצי;
את האיש שזעק פתאום
ובזעקתו מת;
את האישה שחבקה תינוקה אל לבה
וזרועותיה צנחו;
את התינוק שאצבעותיו מגששות אל פטמת האם
והיא כחולה וצוננת;
את הרגלים,
את הרגלים שביקשו מפלט
ולא היה מנוס עוד;
ואת שקפצו ידיהם לאגרוף,
האגרוף שחפן את הברזל,
הברזל שהיה לנשק החזון, היאוש והמרד,
והם ברי הלבב
והם פקוחי העיניים
והם שהשליכו נפשם מנגד וידם קצרה מלהושיע;
נזכור את היום,
את היום בצהריו, את השמש
שעלתה על מוקד הדמים,
את השמים שעמדו גבוהים ומחרישים;
נזכור את תלי האפר אשר מתחת לגנים הפורחים.
יזכור החי את מתיו כי הנה הם
מנגד לנו,
הנה נבטות עיניהם סביב-סביב,
ואל דמי, אל דמי לנו, עד יהיו חיינו ראויים לזכרם.